

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಕಲಿಕೆಯು ರೋಚಕವೂ, ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕವೂ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವೂ ಆಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಆಶಯ. ಇಂದಿನ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಆ ಅನುಭವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆಯೇ? ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆ? ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ವಿಜ್ಞಾನ ಬೋಧನೆಯಲ್ಲ. ಮಗು ವಿಜ್ಞಾನದ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಿಸಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವುದೇ ನಿಜವಾದ ವಿಜ್ಞಾನ ಶಿಕ್ಷಣ.

ವಿಜ್ಞಾನವು ಮೂರ್ತ ಮತ್ತು ಅಮೂರ್ತ ಹೀಗೆ ಎರಡು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಮೂರ್ತ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭ. ಆದರೆ ಅಮೂರ್ತ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಾಲಾವಕಾಶಬೇಕು. ವಿಷಯ ಅರ್ಥವಾದರೆ ಅದು ಸಹಜವಾಗಿ ಮಗುವಿನ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಆತ ಅದನ್ನು ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವ ಮತ್ತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಇವೆರಡೂ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳ ನಡುವೆ ಗಮನಾರ್ಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.

ಸದ್ಯದ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆದು ಪಾಸುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ವಿಷಾದದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿಷಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ ಇವೆರಡೂ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಪರೀಕ್ಷಾ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಷಯದ ಮಂಡನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವಿದೆಯೇ ವಿನಃ ಅದರ ಅನ್ವಯಕ್ಕಲ್ಲ.

ವಿಷಯ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಕಂಠಪಾಠದ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡುವುದು ಇಷ್ಟವಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ. ಆಗ ಕಲಿಕೆ ನೀರಸವಾಗಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ಬಂಡಾಯವೇಳುತ್ತದೆ. ನೀರಸ ಕಲಿಕೆಯ ವಿರುದ್ಧದ ಬಂಡಾಯವು ಸಹ ವಿಜ್ಞಾನ ಕುರಿತು ಅವರಿಗಿರುವ ಪ್ರೀತಿಯ ಕುರುಹು ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾದರೆ ವಿಜ್ಞಾನವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಲೆ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತದಂತೆ ವಿಜ್ಞಾನವು ಸಹ ರಸಾನುಭೂತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ವಿಜ್ಞಾನದ ಕಲಿಕೆ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ.